

[Skovmand.]

må det være en selvfølge, at folk bliver i arbejdet i, skal vi sige 5-10 år, så de kan nå at erhverve en bred indsigt i de u-landes forhold, de arbejder med, også så der kan blive stabilitet i administrationen. Dette vil muligvis betyde, at man i fremtiden får svært ved at få de folk fra udenrigsministeriet, der ønsker at gøre først og fremmest en udenrigsministeriel karriere. Det er naturligvis en ulempe, men det er der vel næppe noget at gøre ved. Til gengæld har man muligheden for at give de ikke-udenrigsministerielle medarbejdere tilfredsstillende muligheder for at avancere. Jeg er glad for det tilsagn, ministeren har givet herom.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslaget med de af ministeren stillede ændringsforslag.

Morten Lange: Jeg skal først notere, at der er foreslået en, som man kunne synes, ret lille ændring i formålsparagraffen. Hr. Lembourn har åbenbart ikke forstået den, og det er der ikke noget at gøre ved nu. Realiteten er nok den, at den udtrykker en erfaring, som vi har gjort i u-landsarbejdet. Den formulering, som hr. Lembourn kom med, var den gode klassiske, at vi vil hjælpe i et hvilket som helst u-land, hvor der er trang. Formuleringen har sin skønne indre værdi, det indrømmer jeg beredvilligt. Men så kommer den næste betingelse til: vi vil hjælpe i u-lande eller samarbejde med u-lande, hvor vi har indtryk af at det kan nytte noget, hvor vi har en nogenlunde rimelig tillid til, at den hjælp, vi måtte kunne yde, bliver omsat i social fremgang og i uafhængighed. Det er nogle rimelige kriterier, som er blevet understreget. Man kan kalde dem politiske kriterier, hvis man har lyst. Man kan også kalde dem kriterier på, at hjælpen virkelig kommer til at gå efter det, man har haft som formål. Man kan kalde dem, hvad man vil, men kernen i ændringen er og bliver den samme, og jeg er helt sikker på, at man også med den måde, formålsparagraffen oprindeligt var formuleret på, sigtede mod den glidning, der er sket i vurderingen af, til hvilke lande hjælpen kan prioriteres. Nu må man beredvilligt indrømme, at de politiske forhold i udviklingslandene ifølge sagens natur er overordentlig skiftende og vanskelige at bedømme. Men vi

bliver nødt til at fastholde, at vi med formålsparagraffen vil sikre os visse kriterier for prioritering, som man måske nok i fremtiden vil få mere brug for, end man skulle tro specielt efter hr. Lembourns indlæg her i dag.

Så meget om formålsparagraffen og dens ændring. Jeg synes, ændringen er væsentlig. Jeg synes, den trækker en linje for vores u-landsbistand op; som vi i den tid, der er gået, måske nok i nogen grad har savnet, men som kommer nu, bl. a. fordi vi med tiden har fået en klarere erfaring.

Jeg skal derefter sige nogle enkelte ting om de ændringsforslag, som er stillet af mit parti sammen med socialdemokratiet. Til en vis grad kan man have ret, når man siger, at det kun er formelle ændringer. Nu skal jeg ikke tage så meget hensyn til de bemærkninger, hr. Skovmand gjorde i den forbindelse, for de bidrog kun til at dokumentere, at han enten ikke har læst betænkningen eller ikke forstået den, og det er jo trist. Tilbage bliver dog den kendsgerning, at der er flere baggrunde for ændringsforslagene og for meningen med dem. En af de væsentlige årsager er, at der i lovforslaget i forvejen er en vanskelig ministerafgrænsning. Der er en vanskelig afgrænsning imellem u-landsministerens og udenrigsministerens arbejdsområde, hvilket helt klart fremgår af den departementale opbygning, og der er nu også en vanskelighed med hensyn til afgrænsningen til handelsministeren, som skal bevilge lånene efter § 7 efter indstilling fra ministeren for u-landsarbejdet. Derigennem får vi en ny blanding i ansvarligheden, som i sig selv efter min opfattelse er uheldig.

Men vi får også andre blandinger ind, som ikke er så fornuftige, og vi må være klar over, at megen kritik mod u-landsvirksomheden som sådan netop føres på eksempler fra det private initiativ, den private investering i u-landsområder. Det er, som om man med nogen rimelighed kan sige, at en privat investering, vurderet som man plejer at vurdere private investeringer, kunne være udmærket og prisværdig, men hvis den skal rykke op i det højere bedømmelsesniveau, som er et led i vores u-landsbistand, vil der være forskellige omstændigheder i forbindelse med en lang række private investeringer, som ikke rigtig kan holde til etikken, og det er der jo ikke noget mærkeligt i. Jeg kan